

de col·laboració

l'ofensiva contra el sindicalisme

Tot aquell que llegeixi la premsa burgesa haurà observat com aquesta ve accentuant els seus atacs, amb el propòsit potser d'espantar la por, al sindicalisme, culpable, segons diu, d'una infinitat de coses, inclús del mal temps.

Després de dirigir els insults més baixos, els qualificatius més denigrants als que s'atreveixen a defensar semblant doctrina, procurant augmentar el to cada vegada per fer més efecte entre els panarres, acaba gairebé sempre la «gran arcabota» matant l'enemic, per ressuscitar-lo l'endemà.

Naturalment, en aquesta croada gloriosa que la República ha impulsat per demostrar, sens dubte, que no es diferencia en res de la monarquia, no hi podia mancar l'esforç de *Empordà Federal*, setmanari de significació reaccionària, i per això veiem com, de tant en tant, dispara alguns trets en el blanc que li presenten, sense aconseguir res més que fer una mica de soroll.

Ens atrevim a afirmar que només els que a la covardia anomenen seny, els adeptes del panxacontentisme, que és la ideologia més arrelada a Catalunya, i per altra part, els beneficiaris del desordre capitalista, els «vagos» perfumats, quina actitud és més justificada; senten satisfacció davant la campanya innoble que ve realitzant la premsa mercantilista contra la C. N. T., organització que encarna el sindicalisme veritable, el sindicalisme autènticament llibertari, i contra els seus homes més destacats.

Considerem convenient, no obstant, contestar en la forma deguda, perquè els babaus es vagin adonant del paper que representen, l'article que inseria *Empordà Federal* en el número 793, que correspon al dia 11 del mes de juny, titulat «La C. N. T. en davallada» encara que li proporcionem l'ocasió de repetir allò de què «els anarquistes sempre protesten».

Si, és veritat, els anarquistes protesten; protesten del despotisme i de l'explotació que sofreix el proletariat, pel qual no ha canviat res amb l'adveniment del «nou règim», que ha resultat més vell que l'anar a peu, i protesten també de les vils calúmnies que es llencen damunt dels que ho sacrifiquen tot per la causa sagrada de la redempció humana, molt al contrari dels seus detractors, que només obren la boca per alipar-se.

Diu l'autor de l'article esmentat, el qual com de costum oblida la signatura per evitar segurament felicitacions ben merescudes, que la revolució que havia preparat la C. N. T. pel dia 29 de maig, va fracassar d'una manera definitiva. Francament reconeixem la victòria obtinguda per la burgesia i els

seus acòlits en aquella data memorable, que ens ha deixat força atropellats. Un altre cop, per això, ho farem millor, i potser la victòria d'ara es converteixi en derrota.

Abans que tot demanarem que se'ns informi més bé, doncs aquesta vegada cap Sindicat ni cap individu, a excepció de Casares Quiroga, sabia que hi hagués tal projecte, i, en lloc de perdre el temps tirant fulles i organitzant mítings, com vàrem fer, agafarem un fusell i escalfarem l'atmosfera. I tampoc descurarem allò que la revolució a termini fixe ja fa anys que passà a la història, amb gran disgust dels confidents.

Llest, com demostra ésser l'autor desconegut de l'article que comentem, no podrà deixar d'ocupar-se de la inversió dels cabals de la C. N. T. i ho fa també d'una manera magistral, constatant que en realitat no hi ha inversió, sinó evaporació...

D'ell són les ratlles que van a continuació: «La C. N. T. contava -recordi's que ara és morta i que, per tant, pertany al passat- amb 800.000 afiliats, integrant aquesta xifra els adherits; tots plegats colitzaven a raó de 0'15 pessetes mensuals cada ú, i aquesta xifra aportada per l'obrer feia que anyalment la C. N. T. ingressés en les seves arques la respectable quantitat de 1.440.000 pessetes. Doncs bé: d'aquest fons cooperatiu, mai l'obrer n'ha gaudit com ho demostra el fet que els obrers parats, en vaga i els malalts, quan anaven a demanar ajut econòmic per a remeiar la seva situació, se'ls responia amb evasives o amb consells que tots els treballadors rebutjaven per considerar enutjosos per la seva classe. I no parlem de quan es demanava comptes de la situació econòmica o la marxa administrativa de la C. N. T. Allavors...»

¡Quina llàstima que tanta erudició es vegi anul·lada per un trist carnet confederal!, on s'explica en l'article 6 dels Estatuts que conté de la C. N. T. la inversió d'aquesta quota de la següent forma: Dos cèntims pel Comitè Nacional; dos pel Regional; dos per la Federació Local; dos pels companys perseguits, que deuen guardar els Comitès Regionals; dos pel periòdic, òrgan de l'organització regional, i cinc pel sosteniment de les famílies dels companys que extingeixen condemna per delictes socials.

Solament que, degut a la repressió que sofreix la C. N. T. d'ençà que vingué al món, i fa una temporada llarga d'això, i a causa també de la misèria que domina en certes comarques, misèria espantosa, molts Sindicats no poden pagar la quota susdita, disminuint bastant la recaptació amb tot i haver augmentat aquella, darrerament, de cinc cèntims.

Com que la República s'ha proposat, sembla, omplir les presons, buides de bandolers, especuladors i mastega-ciris rabiosos, i els llocs de deportació, de ciutadans dignes i honrats, tenim avui prop de 2.000 companys que reben subsidi petit o gros, en perjudici d'altres necessitats no tan imperioses. Entre les mateixes no es troben, és clar, la d'atendre els malalts i els parats, que contradeixen la finalitat del sindicalisme. ¡Ja estaria bé que els obrers descomptessin quelcom dels seus jornals, sempre miserables, per destinar-ho als inútils i als sense feina! No caldria, aleshores, que els governs es trenquessin el cap buscant solucions al problema social, perquè s'hauria resolt tot no menjant ni uns ni altres, els que treballen i els que no poden treballar.

L'objectiu que persegueix la C. N. T. és totalment oposat; no tracta d'enfortir el capitalisme, sino de destruir-lo; el mal que el devora no té remei i, per tant, resulten inefficaces els draps calents. Més que els efectes, cal combatre la causa, i aquesta no és altre que el capitalisme egoista i destructor. Sense rebutjar les millores immediates de caràcter moral i material, emprant els seus mètodes peculiars per l'obtenció de les mateixes, d'una virtualitat innegable, procura el sindicalisme la capacitació dels seus components a fi i efecte de fer menys caòtic el traspàs d'aquest règim putrefacte a aquell altre de treball i ajuda mútua que preconitza.

Tant com del present es preocupa del perill vindre i és això precisament el que no li perdonen els manyacs i els esquena-drets que voldrien la perpetuació de l'esclavitud i de la mentida. I no és altre que aquest el motiu de certes campanyes, la comprovació de què l'obrer es desvetlla poc a poc posant en perill els privilegis de la burgesia, motiu el qual els que no tenen terenyines al cervell ni el ventre voluminós ja han comprès abastament.

Preveiem per tot el que acabem d'exposar que el distingit col·laborador d'*Empordà Federal* i conseller gratuït, amb el temps arribarà a convèncer... els papanates. Cal que no es desanimi i continui la tasca, que a la llarga trobarà la recompensa en la mamella del pressupost..., si no l'estira ja.

JAUME SAGALÀ

MANEL GAS MAÑA

NOTARI

successor dels Srs. Candal i Junyer

ofereix al públic el seu despatx

Avinguda República, 43, pral. (carrer Nou)

Telèfon 34 X

FIGUERES